



Turkse tortels voor het raam...

Turkse tortels en een medèrn weunpelaais

Ze wazze al een hortie druk aan 't scharrele op de uitvaalbuize voor onze raomde. Wij doche in ons onverstand dà ze spinnechies aan 't zoeke wazze voor de grôôtste flaawighaaid. Neeje, ze hadde hêêl aandere plannechies, ze zoche een mooi pleksie om een nessie te bouwe. We kwamme daer achter toe ze met taksies aan 't slepe gonge. Dan denk ie bij je aage: "Nêênt bêêsies, daer hè me bij ons medèrne weunpelaais toch gêên plek voor, zoek liever een makkelijken tak op, teslotte hebbe me bôôme zat in Slierecht". Maor, aagewijs as ze zijn, op 't uiterste randtjie van ons balkon achthôog viel de keus, en daer hebbe ze 't met veul vaalle en opstaon tóch voor mekaor gekrege om een nessie te febrieke. Ik ken 't nog aaltijd nie slim vinge, want 't is een pleksie pal op 't zuidweste waer 't óf smoorhêêt is, óf ze regene daer plat, om 't dan nog mor nie te hebbe over de wind. Maor toch doen hee! Onderwaail en tege aalle verdrukking in, gong de netuur z'n aage gang en het 't

vrouwchie twêê aachies gelege en zit ze, weer of gêên weer, dag en nacht te broeje.

Waer ik 't nou toch over heb? Bel, over een paortie Turkse tortelduifies, je weet wel, veugeltjies die zô huiselijk kanne koere. Ja, oorspronkelijk komme ze uit Turkije, maor nae 1900 hebbe ze d'r aaige verspraaid over een grôôt dêêl van Europao en ze braaije meraokels uit. Gêên wonder trouwes, as ie weet dà ze wel vijf broeisels per jaer grôôt kanne brenge. We zijn d'r zô grôôs op as een aop mè zeuve staerte dà ze daer ons balkonnechie voor hebbe uitgekoze. We zitte wel met 't zwêêt op ons hôôd te wachte tot de aachies uitkomme en hebbe al bij voorbaot zurreg dat, as `r daolijk klaaintjies zijn, dà ze van dat smalle richeltjie af zelle kukele. We hebbe ok al verschaaije nôôdplannechies bedocht om kallemitaaite te voorkomme, mor zijn d'r nò nie uit of `r wat mò beure. We kanne ons aaige nou hêêl goed indenke wat een zurreg Tom Manders, alias 'Dorus', gehad het over z'n mottepaortie die d'r geluk gevonge hadde in z'n ouwe jas.

Hôôg gaon weune, hieuw voor ons in dà me vedder van de tuinfaunao af kwamme te zitte. Gêên mossies en sprêêuwe meer die me brôôdkorsies konne voere. Gêên neskassie mè kôôlmêêsies. En nou krijge me deuze toegift. De netuur gong mee naer bovene. Waer kan een mens al nie blij mee zijn, hee? We zien in ieder geval raaikhaalzend uit naer d'n dag dat `r gezinsuibraaijing zal zijn bij onze torteltjies en zelle mor hope dat `r gêên ongelukke beure.

Jan van der Vlies